

Evert Stenmark

en 23-årig pojke från Umasjö by i trakten av Tärnaby, var i januari 1955 ute och vittjade sina ripsnaror, då han blev levande begravnen i ett snöskred. Vad han upplevde, redovisar han i boken Ripjägaren berättar.

Han hade stoppat ner fyra ripor i ryggsäcken, när det hände. Det gick mycket fort. Någonstans mullrade det som om åskan gått. Det var som om hela fjället rörde sig. När skredet stannade var det tyst, tungt och mörkt. Han hade svårt att andas, försökte röra sig i den tätt sammanpackade snön, bände i den för att få mer plats, men det gick inte. Han slog hakan i snön och fick så pass plats att han kunde vrida en aning på huvudet. Det var allt. Syret började ta slut.

"Hit hann jag åka och här är det slut. Jag tackade Gud för vad jag upplevt och sett. På något underligt sätt kände jag mig rätt nöjd."

Det tar honom många sidor att berätta, hur han så småningom får något mer utrymme och lyckas krypa in i ryggsäcken med överkroppen. Skidorna och därmed också underben och fötter var absolut fastlåsta i den sammanpackade snön. Han lyckades få tag i en björkpinne, vid vilken han gjorde fast ett par röda biobiljetter. Pinnen fastgjorde han så att de röda lapparna skulle vara synliga ovan snöns yta. På så sätt fick han också ett andningshål.

Efter sju dagar blev han upptäckt av dem som sökte honom. De röda lapparna hade röjt var han låg. Han kom till sjukhus. Det mesta av de förfrusna fötterna kunde räddas, men man måste amputera tårna.

Om den långa, ovissa väntan under de sju dagarna skriver Stenmark:

"Jag bad till Gud, att han skulle låta mamma känna på sig att något hade hänt mig. Många tycker kanske att det är löjligt att hålla med böner till Gud varje dag. Men om man ligger med benen fastfrusna i is och skidbindslen, tror jag att det är rätt naturligt att man ber till Gud."

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - VANLIGA VARDAGSMÄNNISKOR)